

Passaven vint minuts de migdia quan, amb tot el folre a sobre de la soca i els quarts col.locats, el cap de colla va fer enlairar quints amunt. El castell pujava lent, força tremolós, i el folre va començar a treballar només posar-se els quints al seu lloc. Amb sisens col.locats, una forta revinclada va provocar l'esglai de la plaça, i un petit dubte de l'acotxador, que immediatament va reaccionar i va continuar pujant, decidit. Miraculosament, a l'entrada de dosos el castell va quedar perfectament parat, fet que va permetre a l'enxaneta remuntar amb confiança i alçar el braç dret al cel com a símbol de victòria, en mig del deliri: el gran repte havia estat assolit. La descarregada va ser titànica: la mainada va sortir com ànima que fuig del diable, el tronc treballava de valent per poder parar el que ja era més que un simple bellugueig, i al folre, els peus buscaven desesperadament una espatlla amiga en que poder recolzar-se. Mentre el quint li passava per l'esquena, eufòric, abraçant-lo, els ulls de l'Esteve varen ensopegar amb en Raül, cap de colla dels Castellers de Vilafiga, braços creuats, rostre seriós, i no se'n va poder estar: va alçar els braços enlaire i va colpejar violentament l'avantbraç esquerre amb la seva ma dreta, mentre cridava: "nosaltres l'hem fet primer!".

El cava corria com l'aigua pel local aquella tarda. La festa havia estat de les que fan època. Ara seia a la barra, amb una ampolla de cervesa a la ma dreta, mirant per setè cop el vídeo de l'actuació. Realment, era per estar satisfet, perquè, tal com havia dit el cap de colla amb els ulls plorosos, fruit no se sap ben bé si de l'emoció o de la mitja dotzena de cigalons molt curts de cafè que havia deglutit, havien escrit una pàgina a la història del fet casteller. No en debades molt poques colles podien dir que havien descarregat el seu primer castell de nou pisos en el primer intent. La Colla ho mereixia, tant com havia treballat per aconseguir-ho, i l'ambient que hi havia al local ja justificava tot l'esforç. Malgrat tot, i content i cofoi com estava, una petita ombra enfosquia el seu estat d'ànim: pensava en l'intent dels Castellers, segur que la pressió els havia pogut, quina caiguda tan lletja, havia vist com l'ambulància s'emportava en Mauri, veí del replà i amic de tota la vida, encara que a la colla rival. Amb la mirada clavada a la pantalla del televisor, veia com l'Esteve dedicava la seva botifarra, i absort en els seus pensaments com estava, gairebé no se'n va adonar que l'Andreu, amic i soci fundador de la "Penya Colesterol". El rodejava amb el seu braç gruixut, i a hores d'ara llefiscós per la barreja de suor i alcohol, i se l'endua d'una revolada cap a la festa.

L'Andreu acabava els estiraments a la sala habilitada per a gimnàs, mentre, amb l'única companyia del vell Johann Sebastian Bach i el seu Concert de Brandenburg, repassava mentalment la jornada: les abraçades, les felicitacions, les mantejades, les cares dels Castellers, la seva llenya del tres de nou, que els havia portat a acabar amb castells de set pisos, ... En resum, què més pot demanar un casteller? Tots els seus esforços havien valgut la pena, la Colla mereixia això i molt més. Calia seguir treballant, per a millorar i assolir castells cada cop més grossos, qualsevol sacrifici havia de ser poc. I si era ben cert que, en moments de debilitat havia pensat que potser no fruïa suficientment de la Colla, si mai havia tingut la sensació que amb tant de treball s'estava perdent alguna altra cosa que els castells també li podrien oferir, avui estava convençut que havia triat el camí correcte i se sentia molt orgullós de ser un casteller com cal.

Joan Ferrón